

Louise D'Anjou

Ontmoeting
in Dartmoor

HOOFDSTUK 1

De duisternis en de aanhoudende motregen was voor Matthew Essendon een grote ergernis op de smalle weg die zich voor hem uitstreckte. Hij reed met grote snelheid, veel harder dan was toegestaan maar hij had net een telefoontje uit het ziekenhuis gekregen dat zijn vrouw op het punt stond te bevallen van hun tweede kind en dat het niet goed ging met de baby. Plotseling moest hij op zijn rem staan want voor hem reed een kleine auto met een vrouw achter het stuur die rustig de toegestane snelheid reed van zeventig kilometer. Toeterend en met zijn lichten seinend probeerde hij haar naar de kant te manoeuvreren om zo te kunnen passeren.

De onverlichte weg was te smal om er op de gewone manier langs te kunnen. Zijn pogingen hielpen echter niets, de vrouw bleef haar eigen snelheid aanhouden en vertikte het om naar de berm te sturen. Matthew vloekte hartgrondig, toeterde langdurig en tikte toen haar bumper aan de linkerkant aan. De vrouw minderde vaart, keek achterom en gleed de berm in. Met een noodvaart schoot Matthew erlangs en hoorde niets van het geluid van scheurend metaal tegen een betonnen paaltje. Toen hij eindelijk in het ziekenhuis aankwam was de baby reeds geboren. Het waren benauwde momenten geweest voor moeder en kind want bij de geboorte zat de navelstreng zo strak om het keeltje heen dat de baby blauw aanliep en onmiddellijk aan de zuurstof moest.

Gelukkig verliep het allemaal razendsnel en kon erger worden voorkomen. De schade van het zuurstoftekort zou minimaal zijn. Matthew keek met gefronste wenkbrauwen naar alle bedrijvigheid en voelde zich tamelijk overbodig. Zijn onverantwoorde snelle rit had weinig opgeleverd. Hij liep de gang op en wachtte daar tot ze met zijn vrouw klaar waren, ze hadden nog geen woord met elkaar gewisseld. Dat was op zich niets bijzonders want normaal hadden ze elkaar ook niet veel te vertellen, hun huwelijk was al maanden geleden op de klippen gelopen. Het krijgen van een baby had daar geen verandering in gebracht.

Ze waren nu zes jaar getrouwd en in die zes jaar was het een aaneenschakeling van ruzies geweest en het weer opnieuw proberen, het had echter niets uitgehaald.

Matthew baalde stevig toen hij hoorde dat Corry opnieuw in verwachting was. Van een abortus wilde ze niets horen en eerlijk gezegd was hij daar ook geen voorstander van. Hij veroordeelde er een ander niet om, want ieder droeg zijn eigen verantwoordelijkheden bij het nemen van belangrijke beslissingen. Hij voelde zich al beroerd genoeg omdat zijn dochter, Nandy, leed onder hun voortdurende schermutselingen. Eindelijk ging de deur open en wenkte een zuster hem.

„Komt u maar meneer Essendon, uw vrouw ligt er weer keurig bij. Straks kunt u uw nieuwe dochter begroeten, ze ligt voor de zekerheid nog even in de couveuse aan de zuurstof, maar maakt u zich geen zorgen, alles is verder goed met de kleine meid. Het is een dapper ding.”

Matthew mompelde wat beleefdheden en ging het kamertje in. Hij bleef bij het bed van Corry staan. „Hoe is het gegaan?” vroeg Matthew, toch wel bezorgd.

„Het ging ineens heel snel, te snel dus. De pijn was verschrikkelijk, ik had het gevoel uit elkaar te scheuren. Fijn dat je er dus weer niet bij was. Al had je maar kunnen zien hoe ik er aan toe was. Nu ben je er en lig ik schoon en verzorgd in bed. Mijn ellende en pijn zijn zoals gewoonlijk weer aan je voorbij gegaan,” zei ze hatelijk.”

„Wel, je stem en je sarcasme hebben er kennelijk niet onder geleden... gelukkig maar, want wat zou je zonder moeten. Gefeliciteerd overigens met onze dochter, misschien zou je me kunnen vertellen hoe je haar hebt genoemd?”

„Zoë!”

„Waarom Zoë?”

„De naam betekent: Leven... kinderen die een moeilijke geboorte overleven, toepasselijk toch?”

Matthew voelde zich beroerd, dit was geen conversatie voor een echtpaar dat net een baby had gekregen, het uitwisselen van hatelijkheden sloeg nergens op. Hij trok een stoel bij en ging zitten.

„Sorry, meisje, ik begrijp best dat je het heel moeilijk hebt gehad en ‘Zoë’ is een mooie naam, ik vind het heel erg dat ik te laat was maar je weet dat ik uit Breda moest komen, het is rot weer en op de grote weg was het een en al file. Ik nam dus de weg naar Delft die parallel ligt en voor me reed zo’n muts die bij het programma ‘Blik op de weg’ een dikke tien krijgt voor het

zich perfect houden aan de toegestane snelheid. Het kostte me veel moeite haar van de weg te drukken zodat ik kon passeren.”

„Ik hoop dat de vrouw niet in moeilijkheden is gekomen want het is een slechte weg met een zachte berm, heb je nog in je spiegel gekeken of het goed afliep?”

„Ik weet het niet, ik had te veel haast om me daar druk over te maken en bovendien is die berm vrij breed. Ik wilde hier op tijd zijn om je bij te staan en te helpen, want al botert het vaak niet tussen ons... ik ben nog wel zo menselijk dat ik met je mee leef en het verschrikkelijk vind dat je het in je eentje moest klaren afgezien van de artsen en verpleegsters.”

Hij nam haar hand in de zijne toen hij zag dat ze huilde. Met zijn armen om haar heen troostte hij haar zo goed mogelijk. Ze was teleurgesteld in hem, dat begreep hij best, maar als er moeilijkheden waren had hij haar nog nooit in de steek gelaten, en dat zou hij ook nooit doen. Wat ze verder met hun huwelijk aanmoesten dat zou de toekomst vanzelf uitwijzen. Voorlopig wilde hij zich volledig inzetten en haar met alles helpen.

Enigszins getroost door zijn warmte maakte Corry zich uit zijn armen los en streek hem over zijn haren: „Ga naar je dochter kijken en kom daarna hier weer terug.”

Matthew gaf haar een kus en opende de deur naar de gang waar hij bijna tegen een zuster aanbotste die met een blad met koffie en beschuiten naar binnen wilde. „Ik kom zo weer terug maar ga eerst even bij mijn dochter kijken.”

Hij nam het blad van haar over en zette het op de tafel bij het raam. Matthew kwam dezelfde zuster tegen die zijn vrouw had geholpen en zij nam hem mee naar de kamer waar de baby werd onderzocht.

„Ze zijn klaar met haar, alles is prima in orde en het is een prachtig meisje.”

Matthew keek naar het tere wezentje in zijn armen, wat was ze klein, nog geen zes pond, Nandy was forser geweest en had acht pond gewogen. Inderdaad, dacht hij trots, zijn Zoë was een schatje. Hij nam met de baby in een stoel plaats en hield haar dicht tegen zich aan. Met zijn vingers streek hij voorzichtig over het donzige gezichtje, de ogen met nu al een donkere waas er over leken hem te zien. Het mondje bewoog en de handjes maakten ongecontroleerde bewegingen en raakten zijn wangen.

Matthew glimlachte vertederd: „Hè, poppedijn van papa, wat ben ik blij dat alles goed met je is, mama heeft het er maar moeilijk mee gehad!”

„Niet alleen de mama,” zei zuster Fatima, een vriendelijke kleine Turkse. „Zoë zelf heeft het net zo moeilijk, zo niet moeilijker gehad. Je zal maar de wijde wereld in willen en je wordt aan alle kanten belemmerd, want niet alleen de handen van de dokter hielden je tegen, hè popje, maar je had jezelf ook nog in de navelstreng gewikkeld en dat zo strak om je kleine halsje.” Ze streek het kleintje liefkozend over de handjes. „Het is een dapper ding en ik vind de naam die uw vrouw haar heeft gegeven heel mooi.”

Ze knikte nog eens vriendelijk naar Matthew en feliciteerde hem. Matthew bleef nog even met zijn dochttertje in zijn armen zitten. Hij drukte zijn lippen op het hoofdje en gaf haar terug aan de zuster. Even later nam hij afscheid van zijn vrouw en reed de duisternis in. Daarmee was ook de heenrit weer in zijn gedachten. Matthew hoopte maar dat er met de vrouw die hij min of meer van de weg had geduwd niets vervelends was gebeurd. Er viel hem op de terugweg niets bijzonders op in ieder geval, alleen wat remsporen in de zachte berm. Had hij wat beter gekeken dan was hem de rode verf op het betonnen paaltje wel opgevallen en ook de scherven van de koplampen. Maar zover keek Matthew niet en daarmee was ook zijn enigszins schuldige geweten gesust.

HOOFDSTUK 2

Jenna van Merwede roerde lusteloos in haar koffie en gaf het toetsenbord voor haar een zetje. Het was weer een slechte dag en ze was blij dat haar baas vandaag afwezig was. Jenna werkte bij een expertisebureau dat zich bezighield met schadeclaims van schepen. Haar baas was naar Hamburg en ze verwachtte hem die dag niet meer terug. Aangezien Jenna het enige personeelslid was kon niemand haar op de vingers kijken, behalve een enkele keer als de oude heer Van Vuuren aanwezig was maar dat kwam gelukkig zelden voor. Tijdens vakanties nam hij de boel waar op administratief gebied. Een deel van het schadegebeuren kwam Jenna nooit onder ogen. Niet dat het haar ook maar iets uitmaakte, nee, ze vond het best allemaal. Ze had geen hekel aan het werk, vond het op zich wel interessant maar ging liever zelf op pad. Sander van Vuuren hield echter de uitstapjes voor zichzelf en de declaraties logen er niet om.

Nou ja, zo filosofeerde Jenna, zolang het goed ging en het belastingtechnisch verantwoord was kon het haar weinig schelen en was dat niet zo... dan eigenlijk ook niet. Jenna wreef over haar arm en fronste haar voorhoofd. Nog steeds was ze niet over het ongeluk heen dat haar twee jaar geleden was overkomen. Op een miezerige avond was ze letterlijk van de weg geduwd door een bumperklever. Het was op een onverlichte weg gebeurd en daardoor had ze van de auto, en van de bestuurder slechts een glimp opgevangen. Na een venijnige tik tegen haar bumper had ze achterom gekeken en enigszins de macht over het stuur verloren zodat ze, nadat ze haar vaart had geminderd, de berm was ingegleden en een betonnen paaltje had geraakt. Het was allemaal in een flits gebeurd. De auto werd in zijn glijvlucht zodanig geremd dat ze niet in de sloot terechtkwam maar vrij hardhandig tot stilstand kwam tegen het bruggetje dat achter het paaltje lag. Uit het paaltje hadden twee puntige stukken staal draad gestoken en die boorden zich in het portier. Het portier was opengereten en ook de drempel was ontzet. Jenna had bewusteloos tegen de airbag gedrukt gezeten toen de mensen uit het huis aan de overkant van de sloot naar buiten kwamen rennen.

De politie was reeds gebeld en was snel ter plaatse zodat ook een ambulance kon worden opgeroepen. In bewusteloze toestand werd Jenna

naar het ziekenhuis vervoerd. Haar arm en been hadden bekneld gezeten maar gelukkig vielen de letsels uiteindelijk mee al was door het bloed, veroorzaakte door vele snijwonden, de familie die haar had gevonden nogal van streek geweest. Zware kneuzingen en een op twee plaats, gebroken arm. De breuken werden operatief gezet, op zijn plaats gehouden door stalen pennen, en de diepe wonden gehecht. Jenna had vier weken in het ziekenhuis gelegen, omdat ze thuis niemand had om haar te verzorgen. Daarna volgde maanden van intensieve fysiotherapie en toen mocht ze het verder zelf doen.

Volgens de arts in het ziekenhuis en de fysiotherapeut waren de kwetsuren genezen en ze moest het verder nog wat rustig aan doen, veel zwemmen en vooral veel afleiding zoeken. Want al die tijd dat ze in het ziekenhuis lag had ze boos gereageerd op alles, de behandeling, de verpleging en op de artsen die haar lastig vonden omdat ze almaar bleef doordrammen over de schuld van de bestuurder van de auto die haar dit had geleverd.

De politie had ook niets kunnen doen aangezien niemand iets had gezien, geen kenteken of kleur van de wagen noch wat voor merk het was. Er had een man in gezeten, had Jenna woest naar de politie gebeten, ja prima, maar daar hadden ze verder niets aan.

Jenna stond op en vulde de elektrische waterkoker, ze had trek in een grote mok thee. Ze zocht in het theekistje naar een lekker smaakje en koos voor bramenthee. Ze had niet alleen last van haar arm maar trok ook licht met haar been dat destijds zwaar gekneusd was geweest. Jenna had haar dag niet dat was duidelijk. Volgens de huisarts zat het tussen haar oren, ze bleef te veel vasthouden aan het ongeluk en de gevolgen ervan. Maar vooral omdat er geen dader was aan te wijzen, en dat was inderdaad haar grootste frustratie en ze zag geen kans daar wat aan te doen.

Het was vier uur, Sander had nog geen fax gestuurd en Jenna vond dat ze wel naar huis mocht gaan, dan kon ze dit miserabele stuk van de dag in ieder geval afsluiten. Met een forse ruk trok ze de hoes over de computer en sloot secuur de deuren en zette het alarm aan. Met een voldane zucht zette ze haar auto in zijn vrij en tufte op haar gemak richting huis. Haar broer Werner was makelaar en had voor haar een appartementje geregeld. De huur was te betalen want Sander betaalde haar een goed salaris en op een dag als vandaag was ze dat niet echt waard, vond ze. Gelukkig, er was voldoende plaats voor de deur om te parkeren en toen ze uitstapte

waggelden een paar eenden al snaterend voor haar uit. Jenna woonde aan een brede singel met prachtige kastanjabomen.

Vanuit haar erker had ze een goed zicht op de singel zowel als op de bomen en vooral als het stormde en de takken kraakten en door het geweld bijna doorbogen genoot ze met volle teugen. Ze had beslist geen hekel aan somber of slecht weer behalve op een dag als vandaag. Dan kon niets of niemand goed bij haar doen. Ze drukte de toets van haar antwoordapparaat in en hoorde de stem van haar broer Werner, of ze zin had koffie te komen drinken! Ze gooide haar jas op een stoel en belde gelijk terug.

„Sorry, Wer, ik denk niet dat ik kom, ik heb mijn dag niet en dan ben ik eerder een last dan een gezellige gast.”

„Is het weer zo ver, zus, je bent trouwens wel erg vroeg thuis, is de baas weer van honk?”

„Ja, hij moest naar Hamburg en ik had geen zin langer op zijn fax te wachten, bovendien zou het dan overwerk worden en daar had ik helemaal geen zin in, dus zodoende.”

„Des te meer reden om hierheen te komen en omdat je zo vroeg bent eet je gelijk maar mee.”

Jenna beloofde te komen, ze zou er binnen een uur zijn. Ze maakte een mok slobberkoffie voor zichzelf, zo noemde ze de nieuwe koffie waar je alleen maar melk en heet water op hoefde te schenken, je had de koffie in verschillende smaken. Normaal hield ze er niet zo van maar het was makkelijk als je niet veel tijd had. Met de mok in haar hand kroop ze genoeglijk in een hoekje van de bank. Hoe moeilijk ze ook naar buiten kon doen... binnen was ze een ander mens, haar huis was haar alles, het voelde veilig, geborgen en warm, echt een thuis.

Precies zes uur belde ze aan bij haar broer die met zijn vrouw en kinderen in een mooie bungalow woonde even voor Bleiswijk.

Zelf woonde Jenna aan de rand van Rotterdam, richting het Bergse Bos en de Rottemeren. In de zomer ging ze op de fiets naar haar broer, het was een gezellige en mooie rit, ze kon een stuk langs de Rotte fietsen of door het Bergse Bos, het was allemaal even leuk, ze kon daar oeverloos van genieten.

„Zo zusje,” begroette haar broer haar hartelijk. „Je ziet er wat miezerig uit maar daar brengen we wel verandering in.”

Op dat moment vloog de huiskamerdeur open en een kleine wervelwind stortte zich in Jenna's armen. Jenna ving haar handig op en draaide haar in het rond wat de kleine prachtig vond. „Kom Jenna, we eten lekker bami, dat lust jij toch zo graag?”

Marije trok haar aan de hand mee de kamer in waar haar moeder Jenna stevig omhelsde. „Ga gauw zitten, kind, je ziet er vermoeid uit, zeker weer last van je arm?”

Jenna knikte, ze wist nooit goed hoe ze al die hartelijkheid moest beantwoorden. Ze kon niet echt spontaan reageren en ook al wist ze dat het niemand wat uitmaakte, zelf voelde ze het als een groot tekort.

Ze glimlachte naar Ilse: „Ik kom hier altijd bij maar voel mezelf tekortschieten ten opzichte van jullie. Kom weer gauw een keertje bij mij eten dan kan ik het goedmaken.”

„Begin je weer?” vroeg Werner goedmoedig. Hij kende zijn tien jaar jongere zusje zo goed. Ze had aanpassingsmoeilijkheden en vond zichzelf gevoelsarm, ze was een eenling, altijd al geweest. Hun ouders waren moeilijke mensen. Zelf had hij er niet zoveel problemen mee gehad maar voor Jenna lag het anders. Hun moeder was een bloedarme vrouw, ze kon geen warmte geven noch ontvangen en Jenna had daar het meest onder geleden. Hun vader was een marionet geweest die zich door zijn vrouw alle kanten had op laten duwen zonder er ooit tegen in te zijn gegaan. Hij was aanwezig en bracht goed geld binnen, want gek genoeg was hij zakelijk goed bij de pinken en waarschijnlijk leefde hij daar ook voor. Werner kon nog wel een potje breken bij zijn moeder maar Jenna kwam nergens voor in aanmerking en dat was vanaf haar geboorte al zo geweest.

Moeder kon absoluut niet met meisjes opschieten en zelfs Werner had gezien dat ze een hekel aan haar dochter had. Waarom...? Niemand wist het en van praten had ze nog nooit gehoord. Materieel had ze haar plicht gedaan ten opzichte van Jenna en daar was het bij gebleven.

Het kind was als baby al rustig en teruggetrokken geweest, ze kon je vanuit haar bedje met grote, verwijtende ogen aankijken. In de box, waar ze tot haar derde jaar in had gezeten, draaide ze zich altijd van de kamer af, en kon zo uren met het weinige speelgoed dat ze had in haar armen zitten. Het speelgoed was van Werner geweest, voor Jenna was er nooit iets nieuws gekomen. Visite kwam er zelden, want in de familie was moeder een paria, een vreemdsoortig wezen waar niemand iets mee te maken wilde hebben.

Van moeders jeugd wist niemand iets af en er vroeg ook niemand naar. Hun op de achtergrond aanwezige vader had twee achterneven waar hij zakelijk goed mee op kon schieten maar die bij hem thuis beslist niet welkom waren.

Verder had hij een zus die in het buitenland woonde. Je zou kunnen zeggen dat vader twee levens leidde, één waar hij gelukkig in was en één waar hij alleen maar in aanwezig was.

Nadat Werner was geboren leefde hij wat op en speelde met de jongen als hij thuis was maar toen Werner wat mondiger werd was er voor hem de lol af. Toen na tien jaar Jenna werd geboren trok hij zich weer opnieuw in zichzelf terug. De sfeer in huis was er niet beter op geworden en de desinteresse van zijn vrouw voor Jenna sloeg ook op hem over. Jenna groeide op tot een stil en schuw wezentje. Alleen bij haar broer voelde ze zich veilig en hij zorgde voor het weinige geluk in haar jonge leventje. Haar schooltijd was een aaneenschakeling van plagerijen geweest waarin haar grote broer geregeld moest ingrijpen. Ze had niet geleerd voor zichzelf op te komen en toen haar broer naar Leiden vertrok om daar te studeren was het voor haar nog moeilijker en eenzamer geworden. Nu was er niemand meer die voor haar opkwam en moest ze zichzelf zien te redden. De docenten probeerden er echt nog wel iets van te maken maar omdat er op ouderavonden nooit iemand verscheen wisten ook zij niet erg wat ze met het schuwe kind aanmoesten.

Toen Werner afgestudeerd was en een flat had gehuurd, had hij Jenna bij zich genomen tot ze oud genoeg was om op zichzelf te wonen. Het waren haar beste jaren geweest maar het had Werner wel belemmerd in zijn uitgaansleven. Als student had hij met zijn vrienden geregeld de bloemetjes buiten gezet, maar later, toen Jenna bij hem woonde was er niet veel meer van gekomen.

Zijn vrienden begrepen niet waar hij mee bezig was en vonden zijn toegewijde zorg voor het zusje overdreven, Langzamerhand waren zijn vrienden weggebleven en toen Werner op het makelaarskantoor, waar hij destijds werkte, Ilse ontmoette, was Jenna oud genoeg om op zichzelf te gaan wonen. Ilse had vanaf het begin veel sympathie gevoeld voor het schuwe meisje en dankzij haar vriendelijke belangstelling bloeide Jenna wat op en zo waren er in ieder geval twee mensen die zich om haar bekommerden.

Ilse bracht na het eten de kinderen naar bed en vroeg Jenna met haar mee te gaan naar boven. Jenna stond zuchtend op, ze hield niet zo van de naar-bed-gaan-ceremonie. Marije stak haar armpjes uit naar Jenna die met opeengeklemd kaken zich liet omhelzen, ze was dat soort dingen niet gewoon en reageerde er nog steeds moeizaam op. Even later zat Jenna tegenover Ilse in een gemakkelijke stoel terwijl Ilse de baby de fles gaf. Ze keek naar de baby die tevreden klokkende geluidjes maakte.

„Gek hè, ik kan me nauwelijks voorstellen dat mijn moeder mij zo op schoot heeft gehouden, volgens mij gaf ze me de fles terwijl ik in de kinderstoel zat. Ze zal me echt niet aangeraakt hebben als het niet nodig was.”

„Ik vind het zo vreemd, Jenna, en als Werner me niet de verhalen had verteld over je ouders en hoe ze met jou omgingen, zou ik het nooit geloofd hebben. Een moeder die een afschuw heeft van haar kind, het is echt ongelooflijk, je moeder moet altijd al gedragsgestoord zijn geweest, al viel haar houding tegenover Werner nog wel mee. Zou ze zelf ook zo zijn behandeld, vraag ik me af, zoiets komt toch niet uit de lucht vallen.”

„Ik weet het niet en het boeit me ook niet, want zelfs al was het zoals jij zei, dan nog kun je het zelf anders doen.”

Voorzichtig verplaatste Ilse het kind naar haar andere arm: „Ja, dat zou moeten, maar helaas gebeurt dat meestal niet en sorry dat ik het zeg... lieve schat doe jij het zoveel anders? Goed, je hebt nog geen kinderen, maar verder...”

Jenna kleurde. Ilse kon de dingen met een directheid zeggen dat je even met stomheid geslagen was. „Zo kan die wel weer, schoonzus, wat moet ik nou daar op zeggen? Je hebt zoals altijd gelijk, maar ik kan er niets mee. Voor Werner was de overgang minder groot en bovendien heeft hij jou! Jij hebt hem geleerd hoe hij zich nog beter kan uiten, je hebt begrip en houdt veel van hem, mij ontbreekt het aan het een en ander, zoals je weet.”

„Akkoord, maar als jij je hele leven de mannen blijft ontwijken kom je ook niet veel verder en blijft het hele moedergebeuren je leven bepalen, dat is niet goed Jenna. Net zoals ik je zei, jij moet het straks anders doen en de cirkel doorbreken, pas dan ben je er voorgoed los van. Kom lieverd, we gaan naar beneden, Werner zal wel klaar zijn met de koffie.”

De rest van de avond verliep genoeglijk en in een nadenkende stemming reed Jenna naar huis.

De volgende dag begon al goed, Jenna was nauwelijks op kantoor of een driftig telefoontje van Sander, haar baas, begroette haar. Hij was kennelijk niet in een al te best humeur. „Je bent weer lekker vroeg, maar dan lieg ik! Breng koffie en de map met gegevens over de schade van de Elinia.”

De telefoon werd neergegooid eer ze antwoord kon geven. Op haar gemak vulde ze het koffieapparaat en vroeg zich voor de zoveelste keer af wat erop tegen was dat meneer Hoboken zelf voor de koffie zorgde, volgens haar mankeerde hij niets aan zijn handen. Even later liep ze met de betreffende map onder haar arm en een beker koffie naar het kantoor van Sander.

„Waar was je gister? Je hebt de fax niet uitgewerkt en volgens mijn horloge was het even na vieren toen ik je die fax stuurde, en je werktijd is volgens het contract nog steeds tot vijf uur.” Hij keek haar woedend aan.

„Ook goedemorgen en hier is je koffie. Ik ben inderdaad om even over vieren weggegaan, ik voelde me niet goed,” zei ze ook ineens boos. „Je kunt misschien eens proberen om je ongenoegen op een andere manier duidelijk te maken in plaats van me af te snauwen. Ik heb de pech het enige personeelslid te zijn en moet maar accepteren dat jij te pas en te onpas je woede op mij koelt.”

„Voor zo ver ik weet heb ik, als jouw werkgever, recht om je op het matje te roepen als daar een gegronde reden voor bestaat... en die redenen zijn er meer dan genoeg.”

Jenna beet op haar lippen om de zaak niet op de spits te drijven. „Hier heb je de map waar je om vroeg en als het je hetzelfde blijft begin ik aan de gewraakte fax.” Ze draaide zich resoluut om en verliet de nog steeds zeer verontwaardigde Sander.

Jenna schonk koffie voor zichzelf in en trok de fax uit de machine, gelukkig waren er geen andere berichten en ook de telefoon hield zich rustig. Wel hoorde ze Sander druk in gesprek, hij had de andere telefoon naar zijn eigen toestel doorgeschakeld. Landerig nam ze de fax door en startte haar computer op, hoera, de dag was begonnen.

Aan het eind van de middag stak Sander zijn hoofd om de deur.

„Ik ga weg en ik ga ervan uit dat je je tijd vandaag volmaakt, en ja, dat is waar ook, zoek een therapeut, je gedrag ten aanzien van dat ongeluk is bar ongezond.”

Met een klap sloot hij de deur, een ongelovig kijkende Jenna achterlatend.

Nu was het haar beurt om woedend te zijn maar helaas had ze niemand om haar woede op te koelen. Wat een onbeschoft geval was hij toch, waar haalde hij het lef vandaan om haar zo te bejegenen. Alsof ze voor haar genoeg constant met pijn rondliep.

Precies om vijf uur verliet ze het kantoor en stapte in haar auto. Ze reed naar de supermarkt bij haar om de hoek. Het boodschappenwagentje voor zich uit duwend rende ze haastig langs de schappen. Ze had een gloeiende hekel aan boodschappen doen en wist niet hoe snel ze weer naar buiten moest gaan. Ze botste daardoor in volle vaart tegen de kar van een andere vrouw op.

„Sorry, ” mompelde Jenna en ze wilde weer haar pad vervolgen.

„Hé Jenna van Merwede, hoe is het met je?” Een jonge donkere vrouw hield haar staande. Jenna keek verbaasd op.

„Lucie Orvil, wat doe jij hier?” Jenna stak spontaan haar hand uit. Lucie was een van de verpleegsters in het IJssellandziekenhuis waar Jenna na het ongeluk was opgenomen en diezelfde Lucie had haar heel wat keren uit de put omhooggetrokken.

„Ik woon sinds kort op de zelfde singel als jij maar dan aan het eind ervan, als je zin hebt kom eens aanwaaien... nee, ik ken je te goed, laten we gelijk maar een afspraak maken anders komt er niets van.”

Beide agenda's werden getrokken en de afspraak stond voor de komende zaterdagavond. Verheugd opende Jenna even later haar huisdeur, gooide handtas en sleutels op het haltafeltje en zette de boodschappen op het aanrecht. Ze had echt zin in de afspraak, het had destijds direct geklikt tussen de twee zo verschillende karakters. En als Lucie er niet was geweest was de haat die Jenna voelde voor de veroorzaker van het ongeluk nog heviger geweest. Zij was het die steeds weer relativerend op Jenna inpraatte en haar de andere kant van het gebeuren voorhield. Jenna zette de tv vast aan en zorgde vliegensvlug voor een warme hap, bestaande uit diepvriesspinazie, een kant en klare hamburger en voorgebakken aardappeltjes. Een bakje yoghurt na, en dat was het dan weer.

De koffie liep door en Jenna kroop in haar lievelingshoekje in de bank. Zo kon ze, en naar buiten kijken en de tv volgen. Vaak dwaalde haar gedachten af en staaarde ze onbewust door het raam, volgde de bewegingen van de takken aan de kastanjabomen in de wind en kwam dan tot rust.

Ze hield intens van haar huis en omgeving. Steeds voegde ze weer wat toe aan de inrichting van haar huis. Ilse sprak haar bewondering erover uit. Het was beslist een onvermoede gave van Jenna, beweerde ze geestdriftig tegen Werner.

„Je zus heeft aanleg voor binnenhuisarchitecte en het is jammer dat ze daar niets mee doet in plaats van te beschimmelen op dat duffe kantoor met die nurk van een baas.”

Werner was in lachen uitgebarsten. „Haal eerst adem alsjeblieft,” had hij gezegd, „en ja, je hebt gelijk maar maak dat Jenna maar eens wijs. Ze is er zo van overtuigd dat ze nergens geschikt voor is dan voor een kantoorbaantje, en je weet dat de voornaamste reden van haar werken voor Van Vuuren is dat ze met niemand verder iets te maken heeft.”

„Dat weet ik, en dat is beroerd genoeg, zo blijft ze in al haar verroeste gevoelens rondraaien en komt ze er op die manier ook nooit uit. We moeten het niet opgeven Werner,” zei ze smekend, „Jenna is al die moeite dik waard.”

Werner gaf haar een dankbare kus, wat was Ilse toch een lieverd. Nooit had ze commentaar gehad op de zorg voor zijn zusje, nee, ze had altijd meegeleefd en droeg met liefde haar steentje bij.

Maar Jenna ging haar eigen gang en waakte voor te veel veranderingen in haar leven. Ze voelde zich meestal best tevreden en wilde dat graag zo houden.

Die nacht had ze evenwel weer de nachtmerrie die haar nog steeds achtervolgde. Het moment dat ze de berm ingleed en het geluid van scheurend metaal haar in de oren klonk. Ze gilte en schrok wakker. Bevend zat ze rechtop in bed en knipte een lichtje aan.

Gelukkig ze was er weer. De gezellige en warme sfeer van haar slaapkamer kalmeerde haar zoals altijd. Ze maakte een kop crème koffie en nam die mee naar bed. Geleund in de kussens dronk ze met kleine teugjes van de hete drank en keek om zich heen. De verschrikkingen van haar benauwde droom weken gelukkig naar de achtergrond.

Om half acht, die zaterdagavond, drukte Jenna op de bel. Lucie die opendeed, verwelkomde haar hartelijk. „Kom binnen, de koffie staat al te pruttelen.”

Jenna hing haar jas op de kapstok en volgde Lucie naar de huiskamer die er op het eerste gezicht bijzonder smaakvol uitzag. Meubels van warm kersenhout gaven de kamer een intiem en gezellig aanzicht en op de grond lagen grote ecru kleden. Jenna nam plaats in een gemakkelijke stoel en keek verrast om zich heen, ze voelde zich onmiddellijk thuis. Lucie kwam met een volgeladen blad uit de keuken en zette het geheel op de salontafel, een oudgrenen dekenkist met zwart beslag. Ze reikte Jenna haar koffie aan en nodigde haar wat lekkers erbij te nemen.

„Wat een prachtig wedgwood servies, Lucie, en wat heb je een schitterende inrichting, ik ben er gelijk jaloers op. Nee hoor, dat is onzin want mijn huis is ook heel gezellig ingericht en volgens mijn schoonzusje, zelfs heel bijzonder. Maar ik voel me wel gelijk thuis bij je.”

Jenna nam een vruchtengebakte en legde het op een bordje van hetzelfde servies. Even was het stil en genoten ze van de koffie en de lekkernijen, een zacht muziekje op de achtergrond zorgde voor de juiste sfeer. Lucie, die Jenna nog steeds verbaasd zag rondkijken vroeg op enigszins geamuseerde toon: „Waarom kijk je zo verwonderd? Wat had je bij mij vinden passen? Een koloniale stijl, eiken, een allegaartje, zeg het maar, mijn kind, maak van je hart geen moordkuil!”

Jenna kleurde, ze schaamde zich dat het zo duidelijk zichtbaar was. Lucie was net als Ilse altijd zo direct en op de man af. „Sorry, Lucie, dat het zo raar overkomt, dat is absoluut niet mijn bedoeling maar je kent elkaar alleen maar van het ziekenhuis en dat is natuurlijk geen maatstaf. Hoe denk je dat de inrichting van mijn huis is? Ik denk dat jij je evengoed zal verbazen.”

Jenna redde zich er aardig uit maar ze wist dat Lucie haar door had. Die keek haar met licht spottende ogen aan en zei dat ze zich bij haar bezoek aan Jenna wel zou laten verrassen. Het gesprek nam een andere wending en bij een glas wijn, later op de avond, vroeg Lucie of Jenna nog last had van het ongeluk.

„Ja, zeker wel, is je in de supermarkt niet opgevallen dat ik nog steeds met mijn been trek en ook mijn hand en arm doen niet altijd naar behoren mee. Ik heb nog veel pijn al zeggen de doktoren en de fysiotherapeut dat het langzamerhand over zou moeten zijn. Een lichte irritatie af en toe hoort erbij maar niet de pijnen die ik nog steeds heb.”

Jenna kon ook nu de wrok niet uit haar stem weren en Lucie haakte daar direct op in.

„Speelt de veroorzaker nog steeds de hoofdrol in je leven of heb je hem naar de achtergrond weten te duwen?”

Nors antwoordde Jenna: „Nee, jammer genoeg niet, ik kan het niet van me afzetten, dat is toch niet zo gek? Iemand drukt je van de weg en laat je voor oud vuil achter. Als niet aan de overkant een huis had gestaan en de mensen niet gelijk de politie hadden gebeld had het er slecht voor me uitgezien, dat weet jij als verpleegster ook wel! Werner heeft uit mijn naam een groot bloemstuk bij die mensen laten bezorgen uit dankbaarheid. Hij heeft ze ook op de hoogte gehouden hoe het met mij ging. Ze waren erg belangstellend en zijn zelfs een keer op bezoek geweest, kijk dat zijn ‘mensen’ en de hufter die mij aanreed verdient het begrip ‘mens’ niet.”

„Maar hoelang wil je nog zo blijven denken, Jenna? Het beïnvloedt je leven en het maakt jou niet echt tot een warmvoelend persoon.”

Peinzend sloeg ze Jenna gade, wat had dat kind toch een vreemde persoonlijkheid, haar broer was volkomen anders.

Hij en zijn vrouw deden alles voor Jenna maar ze kon haar niet bijzonder dankbaar vinden, toch mocht ze dat moeilijke kind wel. Nou ja, kind, ze was zeker achter in de twintig.

„Ik heb niet zoveel warmvoelende personen meegemaakt Lucie,” bracht Jenna haar in herinnering. „We hebben in het ziekenhuis gesproken over mijn verleden en opvoeding, dat was toen je vroeg waarom mijn ouders niet kwamen, je weet dus hoe het in elkaar steekt en waarom ik ben zoals ik ben, een product van liefdeloosheid,” het klonk bitter.

Op rustige toon ging Lucie erop in, het had geen doel betweterig of belerend te doen, het zou haar alleen maar kopschuw maken. „Ik begrijp best dat je een rotjeugd hebt gehad, ook je broer stak dat niet onder stoelen of banken. Je broer hield, en houdt veel van je en nam het altijd voor je op, maar het nadeel was dat hij zoveel ouder was en je maar kort plezier van zijn aanwezigheid hebt gehad, afgezien van de jaren dat je bij hem woonde. Natuurlijk is je afkomst, en zijn je ouders heel belangrijk, bij hoe je opgroeit en wat voor mens je wordt, maar toch Jenna... op een bepaalde leeftijd ben je zelf verantwoordelijk en is het jouw taak om wat van je leven te maken. Je kunt je hele leven niet aan je ouders blijven ophangen, dat is wel een rare woordspeling, maar je begrijpt me wel. Je bent volwassen, je hebt een fijne broer en schoonzus, dat zou ook anders kunnen en dat weet je, Ilse is voor jou als een zus en niet de jaloerse vrouw van je broer. Ze

heeft ook moeten inleveren om jou je broer ten volle te laten behouden, en ze helpt je bij het opsporen van positieve gevoelens. Niemand heeft in zijn leven alleen maar negatieve dingen meegemaakt, je moet alleen het goede wel willen onthouden.”

Jenna's keel zat dichtgesnoerd, verdorie, begon zij ook al, eerst Werner toen Ilse en nu Lucie weer, nog even en het was allemaal haar eigen schuld, ze verwoordde haar gedachten naar Lucie die er ernstig op inging. „Probeer het nu eens anders te zien, Jenna. Ik ben donker van huidskleur, Surinaams dus. Ik was zestien toen ik met mijn ouders en zus naar Nederland kwam. Op school had ik gehoord en gelezen hoe het in Nederland was, nou meisje, afgezien van de topografie en de geschiedenis van het land, klopte er maar weinig van. Mijn ouders en zusje hielden het na drie jaar voor gezien en gingen terug naar Suriname, de slechte economie en het beroerde beleid namen ze voor lief. Ze komen af en toe wel op bezoek maar zijn altijd weer blij als ze teruggaan. Ik ben bij een zus van mijn vader gebleven, zij en haar gezin konden hier wel aarden, ik denk trouwens dat mijn vader zich hier ook goed had kunnen handhaven, hij past zich overal gemakkelijk aan. En daar draait het allemaal om, Jenna, aanpassen, het is de belangrijkste eigenschap van de mens, je overal te kunnen aanpassen. Dacht je dat het voor mij makkelijk was om hier mijn draai te kunnen vinden, discriminatie, vooroordelen, het wordt over je heen gestort, maar hoewel ik pas zestien was, wist ik waar ik aan begon. De eerste jaren waren moeilijk en het verwondert me nog steeds dat de kleur van je huid zo belangrijk is. Je hebt een andere achtergrond, een andere cultuur, ja dat is waar en dat geldt voor elke mens die buiten Nederland is opgegroeid. Natuurlijk ligt het voor de landen om ons heen wat gemakkelijker, maar dan toch, Grieken, Spanjaarden, de mensen uit de Oostbloklanden, een totaal andere geaardheid en levensomstandigheden, de Chinezen, alle Oosters volken, allemaal volkomen anders en toch is 'zwart' echt anders en worden de mensen daarom veroordeeld.”

„Nou, dat vind ik wat ver gezocht, het gaat om het criminele gedrag van veel buitenlanders en dat heeft niets met de kleur te maken, mijn inziens. Raddraaiers, criminelen in het klein en groot hebben we zelf genoeg en de regering weet met die groep al geen raad. Nederland is klein en dichtbevolkt, zoveel mensen op een relatief kleine woonplek, ik denk dat het daar om gaat, Lucie, niet om de mensen zelf. Het niet kunnen of willen

aanpassen, dat geeft vaak ook problemen. En er spelen natuurlijk nog een aantal factoren mee waar ik niet op inga omdat ik politiek gezien er te weinig van afweet, afgezien van wat de kranten schrijven en het nieuws op de tv.”

„Oef, wat worden we serieus, maar je hebt wel gelijk, ach weet je, waar het mij omgaat is dat iedereen een product is van zijn afkomst en opvoeding. Jij roept bij alles dat het de schuld is van je ouders en van het ongeluk, maar dat is toch verleden tijd. Mijn voorouders waren slaven, moet ik die schuld op iedereen zijn hoofd stapelen, ook al hebben ze er niets mee te maken gehad? Natuurlijk ligt dat van jou veel dichterbij, dat begrijp ik wel en je zult het altijd wat zwaarder hebben dan iemand uit een liefdevol gezin. Maar om even op mijzelf terug te komen, ik ben wat lichter van huidskleur dan mijn moeder en zusje, ik lijk op mijn vader die ook veel lichter is. De vele vermengingen van rassen en ook de invloed van de blanken in ons land hebben onze geschiedenis geschreven en mede daardoor zijn er bij ons ook grote verschillen. Mijn gelaatstrekken zijn veel meer westers... oké, is dat mazzel voor mij? Misschien wel, ik voel me er fijn bij. Maar we hadden het over aanpassen, dat moet ik, dat moet jij en het zou heel fijn zijn als de hele mensheid zich wat meer zou aanpassen. Kijk, het hoeft niet ten koste van je eigen persoonlijkheid te gaan, je hoeft niet te slijmen om er bij te horen, je hoeft je evenmin te laten vertrappen of over je heen te laten lopen.”

Lucie schonk nog een wijntje in en haalde een schaal met hartige hapjes uit de koelkast. „Ik vind dit soort gesprekken wel prettig,” zei Jenna en ze pakte een toastje met brie.

„Het moet niet te fel of alleen maar aanvallend zijn, iedereen heeft een eigen mening en mag daar ook voor uitkomen en ik begrijp wel wat je met je verhaal bedoelt. Jij moest je losmaken van jouw cultuur en achtergrond anders had je het misschien niet gered.”

„Juist, dat bedoel ik. Ik heb me weten aan te passen aan het leven in Nederland en dat is me goed gelukt. Vooroordelen zijn er nog maar zelden evenals gediscrimineerd worden. Als ik in de spiegel kijk zie ik een donker persoon, but that's all! Ik voel me niet anders en hoe je behandeld wordt ligt voor een groot gedeelte aan je eigen opstelling.”

„Wat mij ineens te binnenschiet, het heeft er zijdelings mee te maken, ik stond een keer op het station bij de halte van de tram. Nou, je weet dat het

ook in deze stad wemelt van de zwervers. Er kwam een vrij jonge man bij de mensen bedelen, hij vroeg heel beleefd om een gulden. Hij schold niet als ze niets gaven, wat soms het geval is, hij raakte je niet aan en deed geen uitval naar je tas. Maar bij een andere halte ging een dikke vent, oké, dat dik zijn heeft er niets mee te maken, hij was onsympathiek, dat wel, te vloeken en te schelden op die zwerver, niet normaal meer en hij keek iedereen aan voor bijval. Gelukkig reageerde niemand erop, maar ik vroeg me af waar die vent het lef vandaan haalde om zo te reageren.”

Jenna klonk nog boos nu ze er aan terugdacht. Meteen kwam ook Lucie met zo'n verhaal en de stemming werd wat luchtiger. Toen Jenna om twee uur 's nachts naar huis wandelde had ze een voldaan gevoel over de afgelopen avond. Ze had een vriendin gevonden in Lucie, daarvan was ze overtuigd. Dat ze het met al haar stellingen eens was kon niet gezegd worden maar het was in ieder geval de moeite waard om erover na te denken.